

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἄγχιος ὁ χρόνος εἶναι
 κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
 ἔτσι μ' ἔρθε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφερόμενα πολὺ.

Ἄ Ῥωμῆς τὴν ἔβδομα — μόνον μὰ φορὰ θὰ βγαίη.
 Κ' ὅταν ἔγω εἰσπνάδα — κ' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
 Συμδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε.
 καὶ στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
 καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλην — δίχως νάξια κ' ἔντροπήν.
 Συμδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράξια δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μίση — δεκαπέντε καὶ ἄτο χέρι.
 Κ' ἔνα φύλλο ἐν κρατῆς — ἔγινε συμδρομητῆς.
 κ' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μακροφίδι.
 Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
 Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μίᾳ δικαίρα.

Εἰκοσιδύο μῦθος Φλεβάρη
 κ' ἄ' οἱ ἀντάρται εἰς τὸ ποδάρη.

Ποῦντο ἑβδομῆντα πέντε λογαριάω καὶ τρακόσα,
 καὶ τὰς νέας στάσεις ψάλλω καὶ πολέμων ἄλλα τόσα.

Χαιρετισμοὶ τοῦ Θεοδωρῆ, ἀνδρὸς λαοπροβλήτου,
 μὲ φιλικὴν περιεργον καὶ τάξιν ἀλφάβητου.

Ἄγγελος ἦλθ' ἐκ τῆς Αὔλης τὴν Καθάρη Δευτέρη
 τοῦ Στρατηλάτη Θεοδωρῆ νὰ κόψη τὸν ἀέρα,
 κ' ὁ Θεοδωρῆς ἐνόμισε χωρὶς κακὸ νὰ βάνη
 πὼς ὁ Καλλίνσχος ἤρθετο ἐπίσκεψι νὰ κάνη
 κ' ἀμέσως τὸν ἐρώτησε ἂν θέλῃ κ' ἀγαπᾷ
 κανένα θερμακλῆ κροφῆ, τσιγάρο καὶ λοιπὰ,
 ἀλλ' ὁ Καλλίνσχος τὸν κροφῆ ἔστη πάντα περαιτῶν
 ἐξίστατο καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὸν
 Χαίρε ὅπου ἐπίσκεψι δὲν ἦλθα νὰ σοῦ κάνω,
 χαίρε ποῦ μ' ἔστειλαν ἐδῶ μὲ τρόπο ἀπὸ ἴπνω,
 χαίρε ὅπου σοῦ φέρονται μὲ τὴν ἀπονιά,
 χαίρε ποῦ μοῦ παρήγγειλαν ν' ἀδεύω τὴν γωνιά,
 χαίρε ποῦ πᾶνε σήμερα στὸν βρόντο τὰ ἐγκώμια,
 χαίρε ὅπου τοῦ Στέμματος σὲ τρῶνε τὰ προνομία,
 χαίρε ποῦ μόλις ἔτελειωσε τὸ νέο Καρναβάλι
 θελ' ἡ Αὔλη τὸ γλέντι σου ζυγὸ νὰ σοῦ τὰ βγάλῃ,
 χαίρε ὅπου φαντάσματα μὲ τὸ σπαθὶ κτυπᾷ,
 χαίρε ποῦ μὲ τὰ ροπακὰ καὶ τὴν κερνήλα πᾶς,
 χαίρε ποῦ φίλοι σήμερα θὰ κλάθουν σεβαστοί,
 χαίρε ποῦ τὰ κακάρωσες μὲ τὴν Σακρακοστή,
 χαίρε ποῦ τέτοια ἔραχνικὰ ἐπλάκωσες ἡμέρα,
 χαίρε ποῦ σ' ἐκαθάρισε ἡ Καθάρη Δευτέρη,
 χαίρε ὅπου σοῦ κહેται ἡ ἔραχνικὴ παρλάτα,
 χαίρε λιγνὲ κ' ἀνώμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

Ἐλέπων ὁ μέγας Θεοδωρῆς ἐμπρὸς τὸν Γραμματέα
 κ' ἀκούσας τὴν περαιτῆσιν καὶ τὰλλα τὰπευταῖα
 τὸ τραχαντὸ ἐπέταξε τοῦ πάλαι Βονοπαῖτου
 καὶ παρσευθὺς ἐφόρεσε τὸν σκούρον τοῦ ἀντάρτου,
 καὶ προσκαλέσας Ἰπουργοῦς καὶ διακρούς φίλους
 τοὺς εἶπε τὰ συμβαίνοντα μὲ μορφαρμούς ποικίλους,
 ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τὰ τρέχοντα ἔτο κώμια
 ἀμῆν καὶ ἀλληλοῦται τοῦ εἶπαν μ' ἕνα στόμα.

Γνώσιν λαβόντες ἄμεσον προσέτερεξαν οἱ φίλοι
 μὲ ἔψιν ὡς σουδαρίον καὶ κάτωρα τὰ χεῖλη,
 κ' ὁ Κάββας ἀνεβόησε ἔσῆν Στρατηλάτην πρώτος
 κατάπληκτος ἔσῆν ἄκουσμα τοιούτου γεγονότος.
 Χαίρε ποῦ τέτοιο ἔραχνικὸ τὸ ἴπρω εἰς τάστεια,
 χαίρε ποῦ πάλι ἀρχινῆ ἡ πρώτη μας νηστεία,
 χαίρε ποῦ πάλι θὰ γενῆς τοῦ Σούτσου Ὀδοιπόρος,
 χαίρε ποῦ δὲν ἀφέλησε κ' ὁ ἕνας κ' ἄλλος πόρος,
 χαίρε ποῦ τὸν Θανόπουλο καὶ μὲ τὸν Κορομάντζο,
 χαίρε ποῦ δὲν ἔπροσέμακμεν τέτοιας λογῆς ρωμάντζο,
 χαίρε ὅπου τριγύρω σου μᾶς βλέπεις δλους κλιοντάς,
 χαίρε ποῦ τὴν ἐπαθεῖς σὺν μέγας Ναπολεόντας,
 χαίρε ποῦ τέτοιο Βατερλιδὸν δὲν ἤλιπες πατὴ σου,
 χαίρε ὅπου τὰ ἔσάστισαν οἱ τόσοι Βουλευταί σου,
 χαίρε ποῦ τὰνκῆτῶσες καὶ τὰκῆες σκῆτῶ,
 χαίρε λιγνὲ κ' ἀνώμρευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

